

577

Besluit van 7 juli 1994, houdende regelen ter zake van het houden en huisvesten van varkens (Varkensbesluit)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 23 december 1993, No. J. 9319898, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Gelet op richtlijn 91/630/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 november 1991 tot vaststelling van minimumnormen ter bescherming van varkens (Pb EG 1991, L 340) en op de artikelen 35, 38, 39, 45 en 111 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren;

Gezien de adviezen van de Raad voor Dierenaangelegenheden, het Landbouwschap, de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren, het Produktschap Vee en Vlees en de Bond van Verenigingen voor Kunstmatige Inseminatie van Varkens;

De Raad van State gehoord (advies van 20 mei 1994, No. W11.94.0003);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 30 juni 1994, No. J. 949686, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

§ 1. Begripsbepalingen

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. wet: Gezondheids- en welzijnswet voor dieren;
- b. varken: varken dat kennelijk wordt gehouden voor de fokkerij of voor de mesterij;
- c. beer: geslachtsrijp varken van het mannelijk geslacht dat kennelijk bestemd is voor de fokkerij;
- d. gelt: geslachtsrijp varken van het vrouwelijk geslacht, kennelijk bestemd voor de fokkerij, dat nog niet heeft geworpen;
- e. gebruiksvarken: varken met een leeftijd van ten minste tien weken tot aan het moment waarop het wordt geslacht dan wel een beer of gelt is geworden;
- f. big: varken vanaf zijn geboorte tot aan het spenen;
- g. spenen: blijvend onttrekken van biggen aan een zogende zeug;
- h. zeug: varken van het vrouwelijk geslacht, kennelijk bestemd voor de fokkerij, na de worp van haar eerste biggen;

- i. zogende zeug: zeug tot aan het spenen van de biggen;
- j. gespeend varken: gespeend varken met een leeftijd van ten hoogste tien weken;
- k. stal: ruimte bestemd voor het houden van één of meer varkens;
- l. richtlijn 91/630/EEG: richtlijn nr. 91/630/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 november 1991 tot vaststelling van minimumnormen ter bescherming van varkens (Pb EG L 340);
- m. bijlage: bijlage bij richtlijn 91/630/EEG;
- n. derde land: land waarop het Verdrag betreffende de Europese Unie niet van toepassing is.

§ 2. Houden en huisvesten van varkens

Artikel 2

1. Het houden van varkens geschiedt overeenkomstig artikel 3 van dit besluit en hoofdstuk II, onder IV, van de bijlage.
2. Het huisvesten van varkens geschiedt overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 11 van dit besluit en hoofdstuk I, de punten 1 tot en met 3, 4, derde zin, 5, 6, derde zin, 8, 9, tweede en laatste zin, 11, 13, laatste zin, 14 en 15 voor zover betreffend het ontwerpen, bouwen en plaatsen van voeder- en drinkinstallaties, hoofdstuk II, onder I, onder II, de punten 2 tot en met 4, en onder III, de punten 1 en 2, van de bijlage.

Artikel 3

Met ingang van 1 januari 1996 worden zeugen en gelten niet aangebonden gehouden.

Artikel 4

1. De voor de varkens beschikbare oppervlakte van een stal bestemd voor gespeende varkens, gebruiksvarkens, gelten of zeugen bedraagt tenminste per varken met een gemiddeld gewicht:
 - a. tot 30 kg: 0,30 m²;
 - b. van 30 tot 50 kg: 0,50 m²;
 - c. van 50 tot 85 kg: 0,60 m²;
 - d. van 85 kg tot 110 kg: 0,70 m²;
 - e. van meer dan 110 kg: 1,00 m².
2. Onverminderd het overigens in hoofdstuk II, onder I, van de bijlage bepaalde, bedraagt in een stal, bestemd voor een beer, de voor de beer beschikbare oppervlakte ingeval de stal tevens voor het dekken wordt gebruikt, tenminste 7 m².

Artikel 5

1. Onverminderd punt 11 van hoofdstuk I van de bijlage bestaat de voor de varkens beschikbare vloer van een stal niet geheel uit roostervloer, tenzij de vloer bestemd is voor gespeende varkens of zogende zeugen met biggen en niet is vervaardigd van beton.
2. Indien de vloer van de in artikel 4, eerste lid, bedoelde stal gedeeltelijk uit roostervloer bestaat, bedraagt de oppervlakte van het dichte deel van de voor de varkens beschikbare vloer tenminste per varken met een gemiddeld gewicht:
 - a. tot 30 kg: 0,12 m²;
 - b. van 30 tot 50 kg: 0,20 m²;
 - c. van 50 kg tot 85 kg: 0,25 m²;
 - d. van 85 kg tot 110 kg: 0,30 m²;
 - e. van meer dan 110 kg: 0,40 m².
3. Indien de vloer van de in artikel 4, tweede lid, bedoelde stal gedeel-

telijk uit roostervloer bestaat, bedraagt de oppervlakte van het dichte deel van de vloer tenminste twee derden van de totale vloeroppervlakte.

4. In een stal, bestemd voor één of meer zogende zeugen met biggen, beschikken de biggen over een dichte vloer of een vloer bedekt met een rubber mat waarvan de oppervlakte ten minste 0,6 m² per toom biggen bedraagt.

Artikel 6

Een vloer of een gedeelte daarvan, voorzien van gierdoorlatende openingen, wordt als dicht beschouwd indien:

- a. het totaal aan gierdoorlatende openingen niet meer bedraagt dan 5% van de totale oppervlakte van het dichte deel van de vloer, en
- b. de breedte van gierdoorlatende spleten ten hoogste 10 mm en de doorsnede van ronde gierdoorlatende openingen ten hoogste 20 mm bedraagt.

Artikel 7

Onverminderd artikel 3 en punt 8 van hoofdstuk I van de bijlage heeft in een stal waarin gelten of zeugen zonder biggen aangeboden of in voerligboxen worden gehouden elk varken de beschikking over een vrije ruimte met een lengte van tenminste 2 meter.

Artikel 8

1. Onverminderd punt 11 van hoofdstuk I van de bijlage is de spleetbreedte tussen de roosterbalken van een roostervloer over de gehele oppervlakte van de roostervloer gelijk en bedraagt deze bij stallen bestemd voor:

- a. zeugen zonder biggen: ten hoogste 20 mm;
- b. zogende zeugen met biggen: ten hoogste 10 mm bij betonroostervloeren en 12 mm bij andere roostervloeren;
- c. gespeende varkens: ten hoogste 15 mm;
- d. gebruiksvarkens: ten hoogste 20 mm.

2. Onverminderd het eerste lid voldoen betonroostervloeren aan de Nederlandse normen, bedoeld in NEN-normen nr. 3873 betreffende roostervloeren van gewapend beton voor stalgebouwen, zoals uitgegeven door het Nederlands Normalisatie-Instituut in februari 1989.

Artikel 9

Onverminderd hoofdstuk I, punt 16, alsmede hoofdstuk II, onder I, onder II, punt 2, en onder III, punt 1, van de bijlage is het dichte deel van de vloer van een stal bestemd voor een beer of een zogende zeug met biggen voorzien van strooisel bestaande uit stro, hooi, houtkrullen, zaagsel, compost, turf of een mengsel daarvan, dan wel, in geval van een zogende zeug met biggen, bedekt met een rubber mat.

Artikel 10

Van voldoende daglicht of kunstlicht als bedoeld in punt 5 van hoofdstuk I van de bijlage is sprake indien de verlichting in de stal verticaal op dierhoogte gemeten ten minste 12 lux bedraagt.

Artikel 11

Onverminderd punt 13 van hoofdstuk I van de bijlage bedraagt de lengte van de rechte trog tenminste 0,30 m per geslachtsrijp varken indien

de varkens worden gehouden in groepen die niet ad libitum of door middel van een automatisch voedersysteem worden gevoederd.

§ 3. De verzorging van varkens

Artikel 12

De verzorging van varkens geschiedt overeenkomstig artikel 13 van dit besluit en hoofdstuk I, de punten 4, eerste, tweede en laatste zin, 6, eerste, tweede en laatste zin, 7, 9, eerste zin, 10, 12, 13, eerste zin, 15 voor zover betreffend het onderhoud van voeder- en drinkinstallaties, 16, en hoofdstuk II, onder II, punt 1 van de bijlage.

Artikel 13

Onverminderd punt 16 van hoofdstuk I van de bijlage wordt aan zeugen zonder biggen enig ruwvoer verstrekt.

§ 4. Ingrepen bij varkens

Artikel 14

Onverminderd het bepaalde bij of krachtens de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde geschiedt het couperen van de staart en het knippen van de tanden van een varken slechts in de gevallen en op de wijze, bedoeld in hoofdstuk II, onder III, punt 4, van de bijlage.

Artikel 15

Onverminderd het bepaalde bij of krachtens de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde geschiedt het castreren van mannelijke varkens ouder dan vier weken slechts indien de varkens verdoofd zijn.

§ 5. Scheiden van het ouderdier

Artikel 16

Het spenen van biggen geschiedt overeenkomstig hoofdstuk II, onder III, punt 5, van de bijlage.

§ 6. Overige bepalingen

Artikel 17

Onverminderd het overigens ten aanzien van de invoer bepaalde geschiedt de invoer van varkens die vanuit een derde land via Nederland voor het eerst op het grondgebied van de Europese Gemeenschappen worden gebracht, slechts indien de varkens vergezeld gaan van een geldig, door de bevoegde autoriteit van dat derde land afgegeven, volledig ingevuld en gedagtekend certificaat als bedoeld in artikel 8 van richtlijn 91/630/EEG.

Artikel 18

1. Een wijziging van artikel 8 van richtlijn 91/630/EEG dan wel van de bijlage, bedoeld in artikel 2, 12, 14 en 16, treedt voor de toepassing van die artikelen in werking met ingang van de dag waarop aan de betrokken wijziging uitvoering moet zijn gegeven.

2. Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij doet

mededeling van een wijziging als bedoeld in het eerste lid, in de Staatscourant.

Artikel 19

1. Artikel 4, eerste lid, en artikel 5, tweede lid, zijn tot 1 januari 1998 niet van toepassing indien het een stal betreft waarvan de gebruiker kan aantonen dat hij vóór 1 januari 1994 in gebruik is genomen en voorzover die stal of de vloer van de stal nadien niet is verbouwd of herbouwd.

2. De artikelen 3, 5, eerste lid, en 8 zijn tot 1 januari 2006 niet van toepassing indien het een stal betreft waarvan de gebruiker kan aantonen dat hij vóór 1 januari 1994 in gebruik is genomen en voorzover die stal of het in het desbetreffende artikel bedoelde onderdeel daarvan nadien niet is verbouwd of herbouwd.

3. Artikel 7 is tot 1 juli 1995 niet van toepassing indien het een stal betreft waarvan de gebruiker kan aantonen dat hij vóór 1 januari 1994 in gebruik is genomen en voorzover die stal of een in artikel 7 bedoeld onderdeel daarvan nadien niet is verbouwd of herbouwd.

4. Artikel 10 is tot 1 juli 1995 niet van toepassing indien het een stal bestemd voor gebruiksvarkens of gespeende varkens betreft waarvan de gebruiker kan aantonen dat hij vóór 1 januari 1994 in gebruik is genomen, mits de verlichting verticaal op dierhoogte gemeten ten minste 1 lux bedraagt.

Artikel 20

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 21

Dit besluit kan worden aangehaald als: Varkensbesluit.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het staatsblad worden geplaatst.

's-Gravenhage, 7 juli 1994

Beatrix

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor

Uitgegeven de *negende* augustus 1994

De Minister van Justitie,
A. Kosto

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 13 september 1994, nr. 175

§ 1. Algemeen

Het onderhavige besluit geeft uitvoering aan richtlijn 91/630/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 november 1991 tot vaststelling van minimumnormen ter bescherming van varkens (Pb EG L 340). Het besluit is onder meer gebaseerd op de artikelen 35, 38 en 45 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren op grond waarvan regelen kunnen worden gesteld voor de wijze waarop bepaalde soorten en categorieën van dieren gehouden, verzorgd respectievelijk gehuisvest moeten worden. Richtlijn 91/630/EEG stelt echter tevens voorschriften omtrent het scheiden van biggen van hun moeder en omtrent lichamelijke ingrepen bij varkens. De basis voor het stellen van overeenkomstige voorschriften in dit besluit wordt gevormd door artikel 111 respectievelijk artikel 39 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Voor een toelichting daarop zij verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij de artikelen 14, 15 en 16 van dit besluit.

Richtlijn 91/630/EEG en de daarbij behorende bijlage stelt de minimum-eisen vast waaraan bedrijven waar varkens worden gehouden moeten voldoen. Artikel 11, tweede lid, van de richtlijn staat de Lid-Staten toe om strengere voorschriften toe te passen dan in de richtlijn zijn opgenomen.

In het onderhavige besluit is de systematiek van richtlijn 91/630/EEG gevolgd. De eisen zoals opgenomen in de tekst van de richtlijn zelf zijn in het besluit overgenomen. Voorts is in artikel 2 van het besluit bepaald dat het houden en huisvesten van varkens tevens in overeenstemming dient te zijn met de desbetreffende voorschriften uit de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG. Artikel 12 bepaalt dat de verzorging overeenkomstig de daaromtrent gegeven voorschriften uit die bijlage moet geschieden. In de artikelen 14 en 16 wordt verwezen naar de toepasselijke voorschriften uit de bijlage ter zake van het verrichten van ingrepen bij onderscheidenlijk het spenen van varkens.

Vanwege het veelal technische karakter van de voorschriften in de bijlage is aan deze opzet de voorkeur gegeven boven het overnemen van alle bepalingen van de bijlage in dit besluit. Wel is in het besluit een aantal artikelen opgenomen die een concretisering bevatten van de – meer algemene – bepalingen uit de bijlage. Deze geconcretiseerde normen zijn ontwikkeld in het kader van de Commissie Welzijn varkens op Praktijk-bedrijven waarin overheid, bedrijfsleven en dierenbescherming waren vertegenwoordigd. Het werk van de Commissie is in 1986 uitgemond in beleidsvoorstellen met betrekking tot het welzijn van varkens. Hierin zijn voor de verschillende categorieën van varkens de uitgangspunten voor een meer welzijnsvriendelijke varkenshouderij vastgelegd en zijn op basis daarvan voorstellen geformuleerd voor wet- en regelgeving, voor voorlichting en voor nader onderzoek. Het bedrijfsleven werkt reeds zoveel mogelijk overeenkomstig deze voorstellen. Met het oog op gedane investeringen en de tijd die gemoeid is met de omschakeling naar de meeste gewenste situatie, zijn op een aantal punten tussen de drie betrokken partijen overgangstermijnen afgesproken.

Het welzijn van de varkens is met het nader concretiseren van de voorschriften uit de bijlage bij de richtlijn gediend. Daarbij is zoveel mogelijk overeenkomstig de afgesproken en in de praktijk in veel gevallen reeds nageleefde normen gehandeld, zodat er bij de betrokkenen voldoende draagvlak voor de regelgeving te verwachten is. In de artikelsgewijze toelichting wordt te bestemder plaatse op de concrete uitwerking van de voorschriften ingegaan. Voor de duidelijkheid wordt hierbij aangetekend dat de concretisering op geen enkel punt afbreuk

doen aan de voorschriften van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG. Deze blijven onverkort van toepassing. Het onderhavige besluit en de bijlage bij de richtlijn geven tezamen een volledig beeld van de voorschriften die gelden voor het houden van varkens. Ter verduidelijking moge het volgende voorbeeld dienen: in hoofdstuk I, onder punt 5 wordt eisen gesteld aan de lichtvoorziening van varkens. Omdat in artikel 2, tweede lid, van het onderhavige besluit is bepaald dat het huisvesten van varkens overeenkomstig – onder meer – punt 5 van hoofdstuk I van de bijlage moet gebeuren, gelden deze eisen onverkort. Als een nadere invulling van de in punt 5 genoemde eis dat er voor «voldoende daglicht of kunstlicht» moet worden gezorgd, bepaalt artikel 10 van het onderhavige besluit wat daaronder tenminste moet worden verstaan. De aldaar voorgeschreven hoeveelheid licht mag – op grond van punt 5 van hoofdstuk I van de bijlage – bestaan uit daglicht of kunstlicht. Indien het bestaat uit kunstlicht geeft punt 5 aan hoe lang dit moet branden.

Een nadere invulling van de algemene bepalingen uit de bijlage is niet in alle gevallen mogelijk gebleken omdat ten aanzien van bepaalde aspecten nog niet voldoende onderzoeksresultaten beschikbaar zijn om tot een voldoende onderbouwde invulling te komen.

In dit verband kan gewezen worden op het lopende onderzoek naar groepshuisvesting voor zeugen dat naar verwachting half 1995 zal kunnen worden afgerond.

Artikel 4, tweede lid, van richtlijn 91/630/EEG geeft de Europese Commissie de mogelijkheid om in de vorm van aanbevelingen minimum-eisen vast te stellen in aanvulling op de bijlage. In artikel 6 van richtlijn 91/630/EEG is voorts vastgelegd dat de Europese Commissie in 1997 een verslag aan de Raad van de Europese Gemeenschappen zal uitbrengen in het licht van een advies van het Wetenschappelijk Veterinair Comité over optimale houderijsystemen. Dit verslag zal vergezeld kunnen gaan van voorstellen. Het valt aan te nemen dat dergelijke voorstellen ook gevolgen zullen hebben voor richtlijn 91/630/EEG en derhalve voor het onderhavige besluit.

Overtreding van de voorschriften die bij algemene maatregel van bestuur op grond van de artikelen 38 en 45 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren zijn gesteld, zijn gekwalificeerd als economische delicten en vallen op grond van artikel 125 van de genoemde wet onder de Wet economische delicten.

Schending van de voorschriften die bij algemene maatregel van bestuur zijn gesteld op grond van artikel 35 is een overtreding in de zin van het commune strafrecht (artikel 35 juncto artikel 121 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren). In artikel 2 van het onderhavige besluit is in het eerste en tweede lid aangegeven welke bepalingen van het besluit en van de bijlage bij richtlijn 91/629/EEG in acht moeten worden genomen bij het houden respectievelijk het huisvesten van varkens. De wettelijke grondslag voor de opeenvolgende leden van artikel 2 van dit besluit is gelegen in respectievelijk artikel 35 en artikel 45 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren.

Dezelfde systematiek is gevolgd ten aanzien van het verzorgen van varkens (artikelen 12 en 13), het verrichten van ingrepen bij varkens (artikelen 14 en 15) en het scheiden van varkens van het ouderdier (artikel 16). De wettelijke basis van deze artikelen is gelegen in respectievelijk artikel 38 (verzorgen), 111 (ingrepen) en 39 (scheiden van ouderdier) van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Overtreding van het bepaalde krachtens die artikelen levert op grond van artikel 125 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren een economisch delict op.

Ingevolge artikel 7 van de richtlijn zien de Lid-Staten erop toe dat onder verantwoordelijkheid van de bevoegde instanties inspecties worden verricht om na te gaan of aan de bepalingen wordt voldaan. Deze richtlijn-bepaling zal worden uitgevoerd op grond van Hoofdstuk X. Toezicht en Opsporing van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Overgegaan zal worden tot de aanwijzing van toezichthoudende en met opsporing belaste ambtenaren. In dit verband wordt tevens gewezen op artikel 10 van de richtlijn op grond waarvan veterinaire deskundigen van de Europese Commissie controles zullen kunnen uitoefenen. Deze controles hebben echter het oog op een uniforme toepassing van de richtlijn.

Over een ontwerp van het onderhavige besluit is overeenkomstig artikel 110, vierde en vijfde lid, van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren advies gevraagd aan de Raad voor dierenaangelegenheden en de bij het houden van varkens meest betrokken organisaties. In § 2 van deze toelichting wordt op de uitgebrachte adviezen ingegaan.

Na vaststelling wordt dit besluit overeenkomstig artikel 110, eerste lid, van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren aan de beide Kamers der Staten-Generaal overgelegd. Binnen 30 dagen na overlegging kan door een der Kamers de wens te kennen worden gegeven dat de inwerking-treding van het besluit bij wet dient te geschieden.

Het onderhavige besluit betekent ten opzichte van de bestaande situatie een uitbreiding van de regelgeving. Voor de varkenshouders heeft dit een zekere lastenverzwaring tot gevolg hoewel de bestaande praktijk van de varkenshouderij in veel gevallen reeds in grote mate in overeenstemming is met het onderhavige besluit.

Gelet op het feit dat het besluit meer concrete eisen bevat dan voorheen golden, zal er voorts vaker aanleiding zijn om tot opsporing en vervolging over te gaan. Het toezicht op de naleving van het besluit zal echter veelal in het kader van reeds bestaande (veterinaire) controles kunnen geschieden.

§ 2. Adviezen

Over het concept van het onderhavige besluit is advies gevraagd aan:

- de Raad voor dierenaangelegenheden;
- het Landbouwschap;
- de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren;
- het Produktschap Vee en Vlees.

Naast deze organisaties heeft de Bond van Verenigingen voor Kunstmatige Inseminatie van Varkens commentaar gegeven op het concept-Besluit. Op de hoofdpunten van de uitgebrachte adviezen zal hieronder worden ingegaan. De adviezen hebben aanleiding gegeven om het concept-Besluit op enkele plaatsen aan te passen. In § 1 en het artikelsge-wijze deel van deze toelichting zal te bestemder plaatse nader op de betreffende adviezen worden ingegaan.

De Raad voor dierenaangelegenheden merkt in het algemeen op dat het ontwerp-Besluit voor een deel moeilijk toegankelijk is, mede door de verwijzing naar de EG-regelgeving. Naar aanleiding hiervan is § 1 van deze toelichting op dit punt aangevuld. Overigens zijn de belangheb-benden voor hun informatie niet uitsluitend afhankelijk van het besluit met de toelichting daarop. Gerichte voorlichting ter zake van de eisen die aan het houden van varkens gesteld zullen worden, zal plaatsvinden. Gelet op het in verschillend verband gevoerd overleg met betrokken organisaties en de voorlichtingsactiviteiten die deze organisaties zelf

ontplooiën zijn de belanghebbenden in het algemeen bekend met de eisen die in het besluit en de richtlijn zijn neergelegd. Een tweede vorm van onduidelijkheid waar de Raad voor dierenaangelegenheden op wijst is dat aan de eisen uit de bijlage bij de richtlijn niet altijd een eenduidige invulling is te geven. Deze onduidelijkheid – die inherent is aan de richtlijn – is waar mogelijk in dit besluit weggenomen door aan de meer algemene eisen van de richtlijn een bepaalde concrete invulling te geven. In de bij deze toelichting gevoegde transponeringstabel is aangegeven aan welke (onderdelen) van de punten uit de bijlage een nadere invulling door dit besluit is gegeven. Zoals in § 1 is opgemerkt, is dat niet in alle gevallen gelukt. Bij een aantal eisen zal dan ook een zekere ruimte bestaan bij de praktische invulling ervan. Dergelijke meer globale eisen zullen vooral een functie hebben bij de bestrijding van excessen.

§ 3. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

De in dit artikel opgenomen begripsbepalingen zijn in overeenstemming met die van artikel 2 van richtlijn 91/630/EEG met dien verstande dat ter wille van de duidelijkheid enkele vereenvoudigingen zijn aangebracht.

Uitgaande van het onderscheid tussen gelt (vrouwelijk geslachtsrijp varken vóór de eerste worp) en zeug (vrouwelijk varken na de eerste worp), kan in de produktie-cyclus van het vrouwelijk varken een aantal stadia worden onderscheiden: het stadium van achtereenvolgens gelt, guste zeug, drachtige zeug en zogende zeug. De guste en drachtige zeugen vallen onder het verzamelbegrip «zeugen zonder biggen», en de zogende zeug wordt ook wel aangeduid als «zeug met biggen».

Het onderscheid tussen die categorieën is voor het onderhavige besluit slechts van belang voorzover dit leidt tot een verschil in voorschriften omtrent de wijze waarop de betreffende varkens moeten worden gehouden, gehuisvest of verzorgd.

Gelet hierop is geen aparte definitie opgenomen van guste of drachtige zeug. Wat een drachtige zeug is spreekt voor zich en voor guste zeugen is noch in richtlijn 91/630/EEG, noch in het onderhavige besluit een apart regime opgenomen.

Voorts wordt de gelt in onderdeel 3 van artikel 2 van de richtlijn ten onrechte «gelte» genoemd. In onderdeel d van het onderhavige artikel is de juiste benaming opgenomen.

Naar aanleiding van het advies van de Raad voor dierenaangelegenheden en het Produktschap Vee en Vlees, is bij de definitie van «spenen» rekening gehouden met de gevallen waarin biggen van wie de eigen moeder te weinig melk heeft, bij een andere zeug worden geplaatst. Het verzoek van het produktschap om de definitie van «zeug» te wijzigen is niet ingewilligd omdat dit een te grote afwijking van de in de richtlijn gehanteerde definitie zou betekenen.

In het advies van de Raad voor dierenaangelegenheden is opgemerkt dat de definitie van «stal» een nadere toelichting behoeft. Daaruit zou moeten blijken dat een stal niet de gehele ruimte, maar de voor de varkens beschikbare (netto-)ruimte omvat. Nu het begrip «stal» door het gehele besluit heen eerder in de ruime zin wordt gebruikt en wordt onderscheiden van delen die beschikbaar zijn voor de varkens, zou dit tot verwarring leiden. In plaats daarvan is in het hele besluit de netto-ruimte voor varkens aangeduid met de termen «beschikbaar» of «beschikken». Om het verschil tussen de netto-ruimte en het ruimere begrip «stal» duidelijker tot uiting te brengen is in de begripsbepaling van «stal» het woord «huisvesten» vervangen door «houden». Voor de ruimte waarover de varkens moeten beschikken heeft dit geen gevolgen.

Artikel 2

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 4, eerste lid, van richtlijn 91/630/EEG voor zover het de huisvesting en het houden van varkens betreft.

De systematiek van de Gezondheids- en welzijnswet maakt het nodig dat – anders dan in richtlijn 91/630/EEG – expliciet onderscheid wordt gemaakt tussen huisvesten, houden en verzorgen van varkens. Voor de eisen ten aanzien van het verzorgen van varkens wordt verwezen naar de artikelen 12 en 13 van dit besluit. Uitgangspunt voor de keuze of iets moet worden aangemerkt als «verzorgen» dan wel als «huisvesten» is geweest dat maatregelen die telkenmale ingrijpen door de mens – al dan niet via hulpmiddelen – vereisen als «verzorgen» worden beschouwd. Een voorbeeld daarvan is het regelmatig testen van het alarmsysteem. Daarentegen wordt het treffen van vaste voorzieningen zoals het aanbrengen van het alarmsysteem beschouwd als «huisvesten».

Artikel 3

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 3, tweede lid, van richtlijn 91/630/EEG, waarin – op termijn – een verbod wordt gesteld op het aanbinden van zeugen en gelten. Overeenkomstig de tweede alinea van dat artikellid is in artikel 19, tweede lid, van dit besluit een extra overgangstermijn opgenomen voor bestaande stallen. Bij herbouw of renovatie van bestaande stallen dient wel te worden voldaan aan het onderhavige artikel.

Voor de wijze waarop varkens moeten worden aangeboden geeft de bijlage bij de richtlijn in hoofdstuk I, punt 9, een aantal voorschriften. In artikel 2, tweede lid, en artikel 12 van dit besluit wordt daarnaar verwezen.

Artikelen 4 tot en met 6

Vanuit het oogpunt van gezondheid en welzijn is zowel het vloeroppervlak als de vloeruitvoering van groot belang.

In punt 11 van hoofdstuk I, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG, worden enkele algemene eisen gesteld aan de vloer van de stal. Met name wordt gesteld dat de ligruimte comfortabel en zindelijk moet zijn welke eis bij de verschillende categorieën van varkens in hoofdstuk II van de bijlage wordt herhaald. In artikel 5, 6 en 8 van dit besluit wordt hieraan een meer concrete invulling gegeven. Dit laat onverlet dat aan de (basis)-eisen van de bijlage bij de richtlijn onverkort moet worden voldaan vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit.

Uitgangspunten voor de in artikel 4 gegeven regeling met betrekking tot de oppervlakte zijn de in artikel 3, eerste lid, van richtlijn 91/630/EEG gestelde eisen ten aanzien van de minimaal beschikbare oppervlakte voor gespeende varkens en gebruiksvarkens, de in het verlengde daarvan ook voor andere categorieën voorgestelde normen, alsmede de afspraken uit het tripartite overleg. Gelet op het bovenstaande is voor de verschillende categorieën van varkens en voor de verschillende vloertypen de minimaal vereiste vloeroppervlakte per varken aangegeven.

Op basis van gedaan onderzoek wordt voor het dichte vloergedeelte 40% van de totale vloeroppervlakte berekend. Voor de bepaling van de oppervlakte van het dichte deel van de vloer kan de dichte rand van de roostervloer aansluitend op het dichte deel van de vloer worden meegeerekend.

Bij de indeling in gewichtscategorieën is aangesloten bij de indeling die in het tripartite overleg zijn gehanteerd. Deze indeling wijkt af van de in artikel 3, eerste lid, van de richtlijn gehanteerde indeling zonder dat dit

evenwel leidt tot een afwijking onder het gestelde minimum. De gegeven oppervlakte-maten voor gespeende varkens en gebruiksvarkens liggen voor bepaalde gewichtscategorieën iets boven de in de richtlijn voorgeschreven maten en iets onder de in het tripartite overleg op termijn afgesproken maten. Hierbij wordt echter gewezen op de kortere overgangstermijn die overeenkomstig artikel 3, eerste lid, van de richtlijn is gehanteerd. Op deze manier worden de doelstellingen van het tripartite overleg niet geheel gehaald, maar wordt de beoogde verbetering wel sneller bereikt. Deze regeling vormt tevens een compromis tussen de standpunten van enerzijds de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren die in haar advies vasthoudt aan de in het tripartite overleg afgesproken oppervlaktematen, en anderzijds het Landbouwschap dat adviseert de in artikel 3 van de richtlijn gegeven minimum-maten aan te houden. Om dit compromis-karakter niet aan te tasten is niet tegemoet gekomen aan de wens van het Landbouwschap tot differentiëring binnen de categorie van varkens onder de 30 kg.

Van de zijde van het Landbouwschap, het Produktschap voor Vee en Vlees en de Bond van Verenigingen voor Kunstmatige Inseminatie van Varkens zijn bezwaren geuit tegen de voorschriften met betrekking tot (dek-)beren. Teveel bedrijven zouden niet in staat zijn om tijdig aan de gestelde eisen te voldoen. Gepleit wordt voor een overgangstermijn en een kleinere vloeroppervlakte voor jonge (volwassen) beren. Op grond van hoofdstuk II, onder I, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG moet het hok voor een volwassen beer een vloeroppervlakte hebben van ten minste 6 m². Via de verwijzing daarnaar in artikel 2, tweede lid, van het onderhavige besluit is daaraan uitvoering gegeven. De formulering laat geen differentiëring naar leeftijd van de volwassen beren toe. Een overgangstermijn is op grond van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn evenmin toegestaan. Hierbij moet worden aangetekend dat de voorgeschreven oppervlakte zonder toepassing van een overgangstermijn in overeenstemming is met de reeds in 1986 in tripartite verband gemaakte afspraken.

Gebleken is dat een vloer die geheel uit roostervloer bestaat een grotere kans geeft op gezondheidsproblemen of gedragsafwijkingen dan een (gedeeltelijk) dichte vloer. Gelet hierop en overeenkomstig de afspraken in het tripartite overleg wordt bepaald dat de vloer van de stal niet geheel uit roostervloer mag bestaan. In de bestaande varkenshouderijen is voor het huisvesten van gespeende varkens evenwel een type roostervloer ontwikkeld dat niet de genoemde gezondheids- en welzijnsproblemen oplevert.

Deze vloeren zijn niet vervaardigd van beton maar van kunststof of metaal. Derhalve is voor gespeende varkens een uitzondering op het verbod op volledige roostervloeren gemaakt met dien verstande dat die vloer niet van beton mag zijn. Uiteraard gelden ook voor deze roostervloeren de eisen van punt 11 van hoofdstuk I van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG. Tegen dit eerste lid van artikel 5 is door de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren onder verwijzing naar de tripartite afspraken bezwaar gemaakt. Sedert het maken van die afspraken heeft de praktijk zich evenwel zo ontwikkeld dat thans het merendeel van de gespeende varkens op een volledige roostervloer zijn gehuisvest. Gelet hierop is opnieuw op grond van de meeste recente informatie over de welzijnsvoordelen en -nadelen van volledige roostervloeren een afweging gemaakt. Dit heeft geresulteerd in de formulering van artikel 5, eerste lid, van het onderhavige besluit. Op het terrein van de huisvesting van varkens is echter sprake van voortdurende ontwikkelingen. Als nieuwe onderzoeksgegevens daartoe aanleiding geven, zal het onderhavige besluit kunnen worden aangepast.

Het Produktschap Vee en Vlees wijst er in zijn advies op dat artikel 5, eerste lid, uitsluit dat zogende zeugen met biggen op een geheel roostervloer worden gehuisvest. Ook hiervoor geldt dat in de praktijk voor het merendeel van deze varkens dergelijke vloeren worden gebruikt. In het tripartite overleg zijn hierover geen afspraken gemaakt. Omdat uit de thans beschikbare onderzoeksgegevens blijkt dat de voordelen van volledige roostervloeren voor deze categorie varkens groter zijn dan de nadelen, wordt in artikel 5, eerste lid, ook voor zogende zeugen met biggen een volledige roostervloer toegestaan. Bij de gemaakte keuzes hebben ook milieu-overwegingen een rol gespeeld. De Raad voor dierenaangelegenheden wijst terecht op het belang van afstemming van de eisen die vanuit verschillende invalshoeken worden gesteld aan de houderijsystemen.

Bij dichte vloeren is het terwille van de gierafvoer gewenst dat er wel openingen in de vloer zitten. Artikel 6 geeft aan dat dergelijke vloeren niettemin als dicht worden beschouwd indien de openingen zodanig zijn dat de varkens er geen hinder van ondervinden. Daartoe stelt het artikel bepaalde eisen aan de omvang van de openingen.

Artikel 7

Het onderhavige artikel heeft betrekking op de minimum standlengte in gevallen waarin overeenkomstig artikel 3 juncto artikel 19, tweede lid, het aanbinden nog is toegestaan en bij huisvesting in voerligboxen.

Met het oog op het welzijn van de varkens en overeenkomstig de afspraken in het tripartite overleg wordt een standlengte voorgeschreven van ten minste twee meter per gelt of zeug zonder big. Deze twee meter betreft de werkelijk vrije ruimte waarover het varken moet kunnen beschikken. Met deze lengte wordt verzekerd dat elk varken zonder problemen kan liggen, rusten en opstaan zoals hoofdstuk I, punt 8, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG voorschrijft.

Nader onderzoek van de praktijkgegevens heeft uitgewezen dat met name bij aangebonden zeugen veelal een kortere standlengte wordt aangehouden en verlenging daarvan wijzigingen in de stal vergt. Met het oog daarop is in artikel 19, derde lid, van dit besluit en overeenkomstig artikel 4, eerste lid, van de richtlijn een overgangstermijn opgenomen voor bestaande stallen tot 1 juli 1995.

Artikel 8

Met het oog op het comfort van de vloer is niet alleen de verhouding dichte vloer/roostervloer, maar ook de uitvoering van de roostervloer van belang, met name de spleetbreedte tussen de roosterbalken. In het eerste lid van het onderhavige artikel worden in overeenstemming met de afspraken in het tripartite overleg daarvoor voorschriften gegeven. Bij roostervloeren die niet uit beton bestaan, is een grotere spleetbreedte gewenst vanwege de hogere kans op verstopping van deze vloeren.

Voor betonroostervloeren gelden voorts de normen van het Nederlands Normalisatie-Instituut waarin normen zijn opgenomen ten aanzien van de breedte en de afwerking van de roosterbalken. Tevens is hierin opgenomen dat de verschillende roosterelementen vlak dienen te liggen en goed gefixeerd moeten zijn. In het tweede lid wordt naar de betreffende NEN-normen verwezen.

Voor bestaande roostervloeren is overeenkomstig het advies van de Raad voor dierenaangelegenheden en de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren een overgangstermijn opgenomen in artikel 19, tweede lid. Bij herbouw of verbouw na de inwerkingtreding van dit besluit dient wel aan de gestelde eisen te worden voldaan. Met nadruk wordt erop gewezen dat de eisen van punt 11 van hoofdstuk I van de bijlage bij

richtlijn 91/630/EEG ook voor bestaande betonvloeren onverkort gelden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit. Zo mogen ook deze vloeren geen pijn of verwondingen veroorzaken. Overigens voldoen in de praktijk vrijwel alle roostervloeren reeds aan deze eisen.

Artikel 9

Ter verbetering van het welzijn van de zeug en de biggen dient de dichte vloer van een stal bestemd voor zogende zeugen met biggen te zijn voorzien van een rubbermat of strooisel. In het onderhavige artikel wordt de aard van dit strooisel nader aangegeven. De daarvoor gehanteerde opsomming biedt voldoende mogelijkheden om de door het Landbouwschap in zijn advies genoemde bezwaren tegen het gebruik van strooisel te ondervangen. Overeenkomstig het advies van de Raad voor dierenaangelegenheden en de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren is «kalk» uit de opsomming geschrapt. In reactie op het advies van het Produktschap voor Vee en Vlees zij opgemerkt dat de verplichting van artikel 9 ook geldt ingeval gebruik wordt gemaakt van een verwarmde vloer. Met dit artikel wordt een nadere invulling gegeven aan eis van de richtlijn dat de ligruimte voor beren, zeugen en biggen comfortabel en droog moet zijn (hoofdstuk II, onder I, onder II, punt 2, en onder III, punt 1, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG).

Daarmee is niet vanzelf voldaan aan de eis in punt 16 van hoofdstuk I en punt 2 van hoofdstuk II, onder II, van de bijlage bij de richtlijn. Daarin wordt bepaald dat de dieren moeten beschikken over materiaal om aan hun specifieke gedragsneigingen te voldoen respectievelijk zonodig over passend nestmateriaal moeten kunnen beschikken. Deze eisen, waarnaar in artikel 2, tweede lid, en artikel 12 van dit besluit wordt verwezen, gelden onverkort. Dit betekent dat, ingeval strooisel ook voor die doeleinden wordt gebruikt, de aard van het strooisel geschikt moet zijn en het materiaal in voldoende mate moet worden verstrekt om te voldoen aan de verplichtingen van punt 16 van hoofdstuk I en punt 2 van hoofdstuk II, onder II, van de bijlage bij de richtlijn.

Artikel 10

In de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG wordt in hoofdstuk I, punt 5, voorgeschreven dat de varkens over voldoende dag- of kunstlicht moeten beschikken. Het onderhavige artikel geeft hieraan een concrete invulling overeenkomstig de adviezen van de Raad voor dierenaangelegenheden en de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren, waarin voor alle categorieën varkens ten minste 12 lux wordt bepleit. Omdat deze eis vanuit het oogpunt van welzijn strenger is dan de beleidsvoorstellen, kan het in de praktijk in een enkel geval nodig zijn de lichtvoorziening aan te passen. In artikel 19, vierde lid, van dit besluit is daartoe een overgangstermijn bepaald voor bestaande stallen. Daarbij is aangesloten bij de in artikel 4, tweede lid, van richtlijn 91/630/EEG opgenomen overgangstermijn, omdat het onderhavige artikel 10 moet worden beschouwd als een uitwerking van punt 5 van hoofdstuk I van de bijlage bij de richtlijn. Niet is tegemoetgekomen aan de wens van de Dierenbescherming om naast de vereiste hoeveelheid lux ook een percentage lichtdoorlatend materiaal in wand of dak van de stal voor te schrijven om te garanderen dat gebruik wordt gemaakt van daglicht. Aangezien de richtlijn zowel dag- als kunstlicht toestaat, is hiervan afgezien.

Artikel 11

De bijlage bij de richtlijn bepaalt in punt 13 van hoofdstuk I dat varkens in groepshokken allemaal tegelijk moeten kunnen eten indien geen gebruik wordt gemaakt van ad libitum voeding of een automatisch

voedersysteem. Teneinde elk misverstand over de daarvoor benodigde ruimte te voorkomen wordt in het onderhavige artikel bepaald dat de lengte van de rechte voertrog ten minste 30 cm per geslachtsrijp varken moet bedragen. Dit is in overeenstemming met de afspraken in het tripartite overleg.

Artikel 12

In dit artikel wordt uitvoering gegeven aan artikel 4, eerste lid, van richtlijn 91/630/EEG voorzover het betreft de verzorging van de varkens.

Artikel 13

Varkens hebben behoefte aan materiaal waarmee ze kunnen worden beziggehouden. Verstrekking van materiaal verkleint de kans op verveling en daaruit voorkomende afwijkende gedragingen. Derhalve wordt in punt 16 van de bijlage bij de richtlijn, waarnaar wordt verwezen in artikel 12 van het onderhavige besluit, de eis gesteld dat de dieren moeten kunnen beschikken over stro of andere soortgelijke materialen of voorwerpen om ze in staat te stellen aan hun specifieke gedragsneigingen toe te geven. Het genoemde punt 16 uit de bijlage bij de richtlijn geeft een zekere beleidsvrijheid bij de verstrekking van materiaal. Teneinde in ieder geval voor de zeugen zonder biggen de verstrekking van enig materiaal veilig te stellen is bepaald dat aan deze categorie van varkens enig ruwvoer moet worden verstrekt. Dit is overeenkomstig de afspraken in het tripartite overleg. Hiermee is voor die categorie varkens een specifieke invulling gegeven aan punt 16 van hoofdstuk I van de bijlage bij de richtlijn. De Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren pleit in haar advies voor een verdergaande invulling van punt 16. Aan die wens is niet tegemoetgekomen omdat dit niet in overeenstemming zou zijn met de afspraken in het tripartite overleg.

De aanbeveling van het Produktschap voor Vee en Vlees om het begrip «ruwvoer» nader te specificeren is niet opgevolgd omdat het tot nu toe niet mogelijk is gebleken om een bruikbare omschrijving van ruwvoer op te stellen.

Voor de relatie van het bovenstaande met de verstrekking van eventueel strooisel en nestmateriaal zij verwezen naar de toelichting bij artikel 9.

Artikel 14

Dit artikel geeft uitvoering aan punt 4, van hoofdstuk II, onder III, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG. Daarin wordt voorgeschreven wanneer het couperen van staarten en het knippen van tanden is toegestaan. De basis voor het vanuit welzijnsoogpunt stellen van regels omtrent het verrichten van de daar genoemde lichamelijke ingrepen bij dieren is gelegen in artikel 40 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Artikel 40 stelt een algeheel verbod op het verrichten van lichamelijke ingrepen met uitzondering van enkele hier niet relevante ingrepen. Voorts is het mogelijk om bij algemene maatregel van bestuur ingrepen uit te zonderen van het verbod. Omdat er thans nog onvoldoende gegevens uit praktijk en onderzoek beschikbaar zijn om de uitzonderingen aan te geven, is inwerkingtreding van artikel 40 van de genoemde wet nu nog niet te verwachten. Hiermee zouden immers alle nu gebruikelijke ingrepen zonder nadere rechtvaardiging verboden worden.

Om toch uitvoering te kunnen geven aan het bovengenoemde punt uit de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG is artikel 14 in het onderhavige besluit opgenomen.

De basis daarvoor wordt gevormd door artikel 111 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Dat artikel geeft de mogelijkheid om bij of

krachtens algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van krachtens het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap vastgestelde verplichtingen inzake onderwerpen waarop deze wet van toepassing is, regelen te stellen waarbij kan worden afgeweken van de bepalingen van de wet.

Het onderhavige artikel kan komen te vervallen op het moment dat op basis van artikel 40 van de wet is voorzien in een regeling.

Artikel 15

Met dit artikel wordt uitvoering gegeven aan punt 3 van hoofdstuk II, onder III, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG, voorzover het betreft het verdoven van te castreren varkens. De bevoegdheid om varkens ouder dan vier weken te castreren wordt overeenkomstig de richtlijn geregeld in de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde en de daarop gebaseerde regelingen. De in het onderhavige artikel bedoelde verdoving wordt voorgeschreven met het oog op het welzijn van het dier. Omdat de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde niet de mogelijkheid biedt om uitsluitend met het oog op het welzijn van het dier aan de dierenartsen en bevoegde castrateurs verdoving voor te schrijven, is dit artikel in dit besluit opgenomen. De basis daarvoor is gelegen in artikel 111 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren. Artikel 40, derde lid, van die wet biedt weliswaar de basis voor het stellen van regels omtrent lichamelijke ingrepen bij dieren, maar ziet daarbij niet op ingrepen betreffende het onvruchtbaar maken van het dier.

Artikel 16

Artikel 39 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren bepaalt dat het verboden is om bij algemene maatregel van bestuur aangewezen dieren van het ouderdier te scheiden voordat ze een bij die maatregel vastgestelde leeftijd hebben bereikt. Dit artikel vormt de basis voor de onderhavige bepaling waarmee uitvoering wordt gegeven aan punt 5 van hoofdstuk II, onder III, van de bijlage bij richtlijn 91/630/EEG.

Artikel 17

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 8 van richtlijn 91/630/EEG.

Omdat de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren niet voorziet in de mogelijkheid om bij de invoer van dieren eisen te stellen die betrekking hebben op wijze waarop de dieren in het (derde) land van herkomst worden gehouden, moet de basis van het onderhavige artikel gevonden worden in artikel 111 van de genoemde wet.

Artikel 18

Door de verwijzing in de artikelen 2, 12, 14, 16 en 17 naar de richtlijn 91/630/EEG en de bijlage daarbij werken eventuele wijzigingen van de betreffende bepalingen uit de richtlijn en de bijlage rechtstreeks door in het onderhavige besluit.

Anders dan het Landbouwschap blijkens zijn advies meent, kan de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij niet zelf de richtlijn of de bijlage daarbij wijzigen, maar moet dit langs communautaire weg geschieden. Een wijziging van de richtlijn en de bijlage wordt dan ook via de communautaire publikatiebladen openbaar gemaakt. Daarnaast is in het onderhavige artikel bepaald dat de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij mededeling doet in de Staatscourant van de wijzigingen van artikel 8 van de richtlijn en de betreffende punten uit de bijlage.

Zoals het eerste lid aangeeft is de datum van inwerkingtreding van de

gewijzigde bepalingen de datum waarop de Lid-Staten uiterlijk aan de wijzigingen uitvoering moeten hebben gegeven.

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor

Transponeringstabel

Richtlijn 91/630/EEG	Varkensbesluit
artikel 1	-
artikel 2	artikel 1
artikel 3, eerste lid	artikel 4, 5 en 6 juncto artikel 19
tweede lid	artikel 3
artikel 4	juncto artikel 19 artikel 2, 12, 14 en 16; artikel 2 juncto artikel 6 en 7, tweede lid, onder c, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde; artikel 2 van de Regeling toegelaten handelingen (Wet uitoefening diergeneeskunde)
artikel 5	-
artikel 6	-
artikel 7	-
artikel 8	artikel 17
artikel 9	-
artikel 10	-
artikel 11	-
Bijlage bij richtlijn 91/630/EEG	Varkensbesluit
Hoofdstuk I,	
punt 1	artikel 2, tweede lid
punt 2	artikel 2, tweede lid
punt 3	artikel 2, tweede lid
punt 4, eerste en tweede zin	artikel 12
punt 4, derde zin	artikel 2, tweede lid
punt 4, laatste zin	artikel 12
punt 5	artikel 2, tweede lid; artikel 10
punt 6, eerste en tweede zin	artikel 12
punt 6, derde zin	artikel 2, tweede lid
punt 6, laatste zin	artikel 12
punt 7	artikel 12
punt 8	artikel 2, tweede lid; artikel 7
punt 9, eerste zin	artikel 12
punt 9, tweede en laatste zin	artikel 2, tweede lid
punt 10	artikel 12
punt 11	artikel 2, tweede lid; artikelen 5, 6 en 8
punt 12	artikel 12
punt 13, eerste zin	artikel 12
punt 13, laatste zin	artikel 2, tweede lid; artikel 11
punt 14	artikel 2, tweede lid
punt 15 (ontwerpen, bouwen, plaatsen voeder- en drinkinstallaties)	artikel 2, tweede lid
punt 15 (onderhoud voeder- en drinkinstallaties)	artikel 12
punt 16	artikel 12
Hoofdstuk II, onder I	artikel 2, tweede lid; artikel 4, tweede lid; artikel 9
onder II, punt 1	artikel 12
punt 2	artikel 2, tweede lid; artikel 9
punt 3	artikel 2, tweede lid
punt 4	artikel 2, tweede lid
onder III, punt 1	artikel 2, tweede lid; artikel 9
punt 2	artikel 2, tweede lid
punt 3	artikel 15 en Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde
punt 4	artikel 14
punt 5	artikel 16
onder IV	artikel 2, eerste lid